

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH, ČLÁNCÍCH A PUBLIKACÍCH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2023

Částka 52 – čís. 96

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. července 2023.

Částka 61 – čís. 113

Nařízení vlády ze dne 12. dubna 2023, kterým se mění nařízení vlády č. 187/2018 Sb., o vyhlášení evropsky významných lokalit zařazených do evropského seznamu, ve znění nařízení vlády č. 152/2022 Sb. Účinnost od 1. května 2023.

Částka 65 – čís. 126

Zákon, kterým se mění zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. ledna 2023.

Částka 73 – čís. 148

Zákon o jednotném environmentálním stanovisku. Účinnost od 1. ledna 2024.

Částka 73 – čís. 149

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o jednotném environmentálním stanovisku. Účinnost od 1. ledna 2024. Ustanovení části druhé čl. II bodů 14, 19 a 21 nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2025.

Částka 74 – čís. 152

Zákon, kterým se mění zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění zákona č. 195/2022 Sb., a některé další související zákony. Účinnost od 1. července 2023, s výjimkou ustanovení čl. XI bodu 2, které nabývá účinnosti dnem 1. července 2026.

Částka 80 – čís. 159

Nařízení vlády o stanovení geodetických referenčních systémů závazných na celém území České republiky, databázi geodetických a geografických údajů a státních mapových děl vytvářených pro celé území České republiky a zásadách jejich používání. Účinnost od 1. července 2023.

SERIÁLOVÉ PUBLIKACE

EPRAVO.CZ

PRAIS, Václav. *Nová metodika památkářů – strach ze solárních panelů přetrvává*

Článek informuje o společné nové metodice Národního památkového ústavu a Ministerstva kultury, která má zpřehlednit povolování solárních panelů na památkově chráněných budovách. [21. 4. 2023]

ONDROUŠEK, Martin. *Přezkum opatření obecné povahy správními soudy*

Autor rozebírá nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2023 na zrušení opatření obecné povahy (zrušení části územního plánu obce Louňovice. [25. 4. 2023]

MAŠEK, David – KORTUSOVÁ, Marie *Doručování účastníkům stavebního řízení s velkým počtem účastníků*

Stávající zákonná úprava umožňuje z důvodu hospodárnosti ve stanovených případech v řízení s velkým počtem účastníků doručování veřejnou vyhláškou. Vedle zákonných požadavků je však zapotřebí věnovat pozornost závěrům správní praxe a judikatury, které nad rámec vlastního textu zákona dovozují nutnost doručení jednotlivě dotčeným účastníkům řízení. [15. 5. 2023]

KORBEL, František. *Novela nového stavebního zákona byla schválena Parlamentem*

Shrnutí hlavních změn, které přináší novela nového stavebního zákona (zákon č. 152/2023 Sb.). Podle autora článku je představuje v obecné rovině nový stavební zákon oproti současné právní úpravě v dosud účinném starém stavebním zákoně zlepšení zejména v procesní oblasti (jediný povolovací princip a princip plné apelace), dále v oblasti stavebního práva hmotného a digitalizace. [7. 6. 2023]

FRANK BOLD ZPRAVODAJ

NEZHYBA, Jiří. *Nové nařízení EU má urychlit modernizaci větrných elektráren*

Pro modernizaci větrných elektráren je potřeba získat stavební povolení. Článek informuje o novém dočasném nařízení EU, které stanovuje, že povolovací proces v případě repoweringu (= dosluhujícího zdroje energie) větrných elektráren nesmí trvat déle než 6 měsíců. [13. 4. 2023]

PRÁVNÍ PROSTOR

Číslo 11/2023

GLOGAL, Martin. *Novela liniového zákona*

Informace o novele liniového zákona, který nabude účinnosti 1. 7. 2023.

SAGIT.CZ

MÁCHA, Aleš. *Použitelnost nového stavebního zákona v období od 1. 7. 2023 do 30. 6. 2024*

Nový stavební zákon č. 283/2021 Sb. byl, resp. bude, ještě před nabytím své účinnosti novelizován:

- a. zákonem č. 195/2022 Sb., kterým do něj byl mj. vložen § 334a, který fakticky zakotvil postupný náběh nového stavebního zákona do praxe, a to prostřednictvím použitelnosti zákona v přechodném období,
- b. zákonem č. 152/2023 Sb, který stanoví **účinnost nového stavebního zákona na 1. 1. 2024** (původní účinnost nového stavebního zákona byla od 1. 7. 2023).

(nový stavební zákon ve znění výše uvedených novel dále označujeme jako „NStZ“)

Přechodným obdobím se podle § 334a odst. 1 NStZ rozumí v oblasti územního plánování a povolování staveb období od **1. 1. 2024 do 30. 6. 2024**. Paragraf 334a NStZ v odstavci 2 a 3 stanoví principy použitelnosti NStZ pro oblast územního plánování a pro povolování staveb.

V přechodném období se v oblasti územního plánování postupuje podle dosavadních právních předpisů, tedy podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „StZ“) včetně jeho prováděcích právních předpisů, ve znění do 31. 12. 2023 a podle těch ustanovení NStZ, která již nabyta účinnosti (§ 322, 324 a 326 NStZ), s tím, že pro účely povolování vyhrazených staveb (stavby uvedené v příloze č. 3 k NStZ) a staveb s nimi souvisejících nelze zahajovat územní řízení.

Vyhrazené stavby a stavby s nimi související se tudíž nebudou umísťovat na základě územního rozhodnutí, ale bude se pro účely jejich povolování vydávat pouze závazné stanovisko orgánu územního plánování podle § 96b StZ.

V oblasti povolování staveb je procesní režim rozdělen podle typu záměrů, resp. staveb. U vyhrazených staveb, staveb s nimi souvisejících a staveb tvořících s nimi soubor staveb (§ 5 odst. 4 NStZ) platí, že v přechodném období se na něj již plně vztahuje NStZ s výjimkou § 172, § 173, § 185 odst. 3 písm. c) a části sedmé (digitalizace stavebního řízení). Jako podklad pro povolení vyhrazené stavby podle NStZ v přechodném období bude sloužit závazné stanovisko orgánu územního plánování podle § 96b StZ.

U jiných záměrů a stavb (tedy všech jiných než vyhrazených staveb, staveb s nimi souvisejících a staveb tvořících s nimi soubor staveb) se bude postupovat v přechodném období podle StZ včetně jeho prováděcích právních předpisů ve znění do 31. 12. 2023.

Po skončení přechodného období, tj. od 1. 7. 2024, se řízení zahájena u jiných záměrů a staveb ale neskončená v přechodném období, dokončí v souladu s § 330 odst. 1 a § 334a odst. 3 NStZ podle dosavadních právních předpisů, tj. podle StZ a jeho prováděcích právních předpisů ve znění do 31. 12. 2023.

V souvislosti s přechodnými ustanovení je nutné uvést, že podle 334a odst. 2 a 3 NStZ pro oblast územního plánování a pro jiné záměry a stavby se **považuje za datum nabytí účinnosti NStZ datum 1. 7. 2024**. Tato právní fikce v kombinaci s ustanoveními o použitelnosti NStZ v přechodném období znamená, že přestože NStZ nabude podle § 335 plně účinnosti 1. 1. 2024, ve výše uvedených oblastech se bude postupovat podle dosavadního StZ; jinými slovy, pro tyto oblasti jako by NStZ v přechodném období nenabyl účinnosti, ale nabýval jí až k 1. 7. 2024.

V oblasti prováděcích právních předpisů, tj. zejména vyhlášky o dokumentaci staveb a vyhlášky o požadavcích na výstavbu, platí ustanovení **§ 332a NStZ, podle kterého se do doby vydání nových prováděcích právních předpisů, nejpozději však do 1. července 2027, použijí dosavadní právní prováděcí právní předpisy, tj. prováděcí právní předpisy vydané k provedení § 194 StZ.**

V případě dosavadních právních předpisů půjde zejména o vyhlášku č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vyhlášku č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, ale také nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy). Novými právními prováděcími předpisy jsou myšleny prováděcí právní předpisy vydané **podle § 152 a 333 NStZ.**

Přechodné ustanovení podle § 332a NStZ se týká i vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a dalších prováděcích právních předpisů, které stanoví požadavky na dokumentaci či požadavky na výstavbu např. staveb dopravních, vodních děl, staveb pro plnění funkcí lesa apod. (např. vyhláška č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb,

Použitelnost NStZ, StZ a zákona o jednotném environmentálním stanovisku:

Postup	Právní úprava	
	období do 31. 12. 2023	přechodné období od 1. 1. do 30. 6. 2024
Územní plánování	StZ ve znění do 31. 12. 2023	StZ ve znění do 31. 12. 2023
Povolení vyhrazené stavby (příloha č. 3 k NStZ), staveb s ní souvisejících nebo staveb tvořících s ní soubor staveb	StZ ve znění do 31. 12. 2023	StZ – § 96b NStZ – část I, II, IV, V, VI s výjimkou § 172, § 173, § 185 odst. 3 písm. c), VIII, IX, X, XI, XII Zákon č. 148/2023, o jednotném environmentálním stanovisku
Povolení jiných staveb	StZ ve znění do 31. 12. 2023	StZ ve znění do 31. 12. 2023

vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, vyhláška č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla, vyhláška č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkcí lesa).

V případě dosavadních prováděcích právních předpisů ke StZ je však vždy při jejich aplikaci nutno zohlednit zejména zákonné vymezení pojmů v § 4 až 14 NStZ a zákonné požadavky na výstavbu, tedy požadavky na vymezení pozemků, umístování staveb a technické požadavky na stavby, uvedené v části čtvrté NStZ. **Zákonné požadavky na výstavbu budou mít totiž vždy podle § 332a NStZ přednost před zněním dosavadních prováděcích právních předpisů.**

[18. 5. 2023. Pozn.: čísla zákonů aktualizována redakcí U&ÚR]

MONOGRAFIE

VLACHOVÁ, Barbora. *Zákon o vyvlastnění. Liniový zákon. Komentář*

Komentář k zákonu o vyvlastnění poskytuje ucelený výklad jednotlivých ustanovení zákona a je doplněn odkazy na související literaturu. Nechybí stěžejní soudní rozhodnutí. Publikace se snaží zodpovědět některé otázky, které se vyskytly v souvislosti s přijetím nové právní úpravy. Pozornost je věnována i problematice vyvlastnění v mezinárodním kontextu. Kniha zároveň nově zahrnuje vůbec první komentář k liniovému zákonu.

[C. H. Beck: 2023, 208 s. ISBN 978-80-7400-926-6]

*Informace připravila:
Mgr. Tamara Blatová, ÚÚR*

STAVEBNĚ SPRÁVNÍ PRAXE

VBYBRANÁ ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI STAVEBNÍHO ŘÁDU

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2023, č. j. 6 As 2/2022-44

PŘÍJEZD KE STAVBĚ

§ 111 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Stavební úřad umístil stavbu podnikové čerpací stanice pohonných hmot na pozemku nacházejícím se v obchodním areálu. Jedním z podkladů pro vydání územního rozhodnutí bylo kladné vyjádření k dokumentaci záměru ze strany vlastníků dotčeného pozemku, který coby zpevněná plocha oploceného areálu slouží k dopravní obsluze stávajících staveb uvnitř areálu (např. garáže, dílny, administrativní budova) a napojuje je na veřejnou dopravní infrastrukturu (dále jen „přístupový pozemek“). V souhlasu vlastníků přístupového pozemku bylo uvedeno, že je vydáván na dobu neurčitou, resp. na dobu existence stavby. V řízení o žádosti o stavební povolení stavebníci dokládali, že mají zajištěn příjezd ke stavbě na zákla-

dě podnájemní smlouvy k přístupovému pozemku, uzavřené na dobu neurčitou za tímto účelem mezi stavebníky a obchodní společností X. (jejímiž společníky a jednatelem jsou stavebníci), vázané na existenci nájemního vztahu. Tato obchodní společnost měla přístupový pozemek a další pozemky pronajaty na základě nájemní smlouvy uzavřené s jejich vlastníky na dobu 5 let. V průběhu řízení o povolení stavby vlastníci přístupového pozemku sdělili stavebnímu úřadu, že svůj souhlas s užíváním přístupového pozemku udělili pro čerpací stanici PHM jako stavbu dočasnou. Uvedli, že o územním řízení a jeho výsledku neměli informace, a až ve stavebním řízení zjistili, že se dle záměru stavebníků má jednat o stavbu trvalou. Upozornili stavební úřad, že stavebníci (podnájemníci) nemají k přístupovému pozemku zajištěno užívací právo, neboť jeho nájemce (obchodní společnost) má pozemek v nájmu pouze na 5 let. Dále stavebnímu úřadu sdělili, že s trvalou stavbou čerpací stanice PHM nesouhlasí a navrhli proto z tohoto důvodu žádost o stavební povolení zamítnout. Stavební úřad žádost stavebníků zamítl s odůvodněním, že nebylo prokázáno zajištění příjezdu ke stavbě ve smyslu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, který musí být dle stavebního úřadu zajištěn trvale.

Žalobu stavebníků krajský soud zamítl a Nejvyšší správní soud jeho rozsudek potvrdil.

Dopravní dostupností a obslužností stavby se stavební úřad musí zabývat nejen v územním, ale rovněž ve stavebním řízení. Za tím účelem musí rovněž projektová dokumentace pro ohlášení stavby nebo pro vydání stavebního povolení obsahovat v rámci souhrnné technické zprávy „dopravní řešení“ stavby v členění na popis dopravního řešení (včetně bezbariérových opatření), napojení území na stávající dopravní infrastrukturu, řešení dopravy v klidu a pěší a cyklistické stezky (část B.4 přílohy č. 12 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb), tedy v této části fakticky téměř shodný obsah dokumentace jako v územním řízení.

Nejvyšší správní soud považuje za nepochybné, že ve stavebním řízení má být zajištěn příjezd ke stavbě (její dopravní dostupnost a obslužnost) ověřováno jak z hlediska technického, tak z hlediska právního. Postrádalo by totiž smysl povolovat stavbu, u níž by již v době jejího povolování hrozilo, že ji nebude možno řádně užívat s ohledem na chybějící právní titul k užívání přístupového pozemku. Opačný výklad by v okamžiku povolování stavby zakládal do budoucna složitou situaci s vysokou potencialitou následných sporů (včetně případných sporů soudních) či vedení složitých vyvlastňovacích řízení. Pokud v řízení o povolení stavby existují pochybnosti ohledně zajištění příjezdu (resp. příjezdu) ke stavbě, musí se stavební úřad otázkou právního titulu k užívání cizího pozemku zabývat.

Posuzovaná nájemní smlouva (od níž byla odvislá podnájemní smlouva stavebníků) byla uzavřena pouze na dobu určitou, přičemž s ohledem na skutečnost, že stavba čerpací stanice PHM měla být povolena jako trvalá, nebylo možno tento soukromoprávní titul zakládající pouze dočasné a krátkodobé užívací právo v daném případě hodnotit jako dostačující pro zajištění příjezdu ke stavbě. Bylo-li navíc správními orgány v průběhu řízení zjištěno negativní stanovisko vlastníků přístupového pozemku k existenci povolované stavby, byla tím nedostatečnost tohoto užívacího titulu ještě více zvýrazněna a umocněna.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 As 392/2021-43**

**LHŮTY K PŘEZKUMU SOUHLASŮ
PODLE STAVEBNÍHO ZÁKONA**

§ 122 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů § 96 odst. 1, § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Na zahájení přezkumného řízení, jehož předmětem je souhlas vydávaný stavebním úřadem podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona, se vztahuje pouze objektivní lhůta 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Dvouměsíční subjektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu se neuplatní. V objektivní lhůtě 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků, lze vydat i rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 As 402/2020-32**

**PŘESTUPEK PROVÁDĚNÍ STAVBY
V ROZPORU S POVOLENÍM**

§ 180 odst. 2 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Stěžovatelka ke svému projektu získala stavební povolení a také podle něho začala stavět, avšak v určité fázi stavebních prací došlo k obratu a další stavební činnost již byla neoprávněná. Pokud při této stavební činnosti došlo i k pracím, které lze chápat jako práce „na novostavbě“, nicméně za využití původní stavby (základové desky i části obvodové konstrukce), nelze to pojímat ve smyslu skutkové podstaty přestupku jako „černou stavbu“ budovanou zcela bez stavebního povolení, ale pouze jako udržování útoku na zájem chráněný skutkovou podstatou § 180 odst. 2 písm. g) stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017), tedy provádění stavby v rozporu se stavebním povolením. Protiprávní stav založený bouráním obvodových zdí, rozebíráním stavby rodinného domu tedy i nadále činností stěžovatelky pokračoval tím, že začaly vznikat další nepovolené části stavební konstrukce.

Stěžovatelka byla v postavení stavebníka, jemuž svědčí stavební povolení a který je za jeho dodržení ze zákona odpovědný. Této veřejnoprávní povinnosti se nelze zprostit uzavřením smlouvy o dílo, jak se snažila stěžovatelka tvrdit, a to i kdyby ve smlouvě takový závazek byl. Skutečnost, že se zhotovitel ve smlouvě o dílo zavázal „dodržovat veškeré zákony a jejich prováděcí předpisy, které se týkají jeho činnosti“, nepředstavuje právní titul k přenesení veřejnoprávní odpovědnosti stavebníka na zhotovitele. Zhotovitel si nese svou vlastní odpovědnost za realizaci stavby v souladu se zákonem. Povinností stavebníka je však průběh stavebních prací kontrolovat, ať již prostřednictvím technického pracovníka objednatel (investora), nebo osobně. Nelze se tedy zprostit odpovědnosti stavebníka tvrzením, že zhotovitel stavební-

ka o průběhu stavebních prací neinformoval. To je problém plnění jejich soukromoprávního závazku ze smlouvy o dílo, nikoliv však plnění veřejnoprávních povinností stavebníka ke státu reprezentovaného stavebním úřadem.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 30. 3. 2023, č. j. 7 As 113/2021-118**

ROZSAH VYPOŘÁDÁNÍ NÁMITEK

§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Rozsah reakce na konkrétní námítky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud. Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, která nevystihují podstatu věci. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 31. 3. 2023, č. j. 4 As 1/2023-26**

**ROZSAH PROJEDNÁNÍ ZMĚNY
V UŽÍVÁNÍ STAVBY**

§ 126 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodoval, v jakém rozsahu má být při projednávání oznámení změny v užívání stavby provedeno posouzení podle § 126 odst. 3 nového stavebního zákona. Nabízejí se dvě možnosti: 1) stavba, jejíž účel užívání má být měněn, se posuzuje podle hledisek vymezených v § 126 odst. 3 nového stavebního zákona celá komplexně; nebo 2) podle hledisek uvedených v § 126 odst. 3 nového stavebního zákona se posuzuje pouze změna v užívání stavby (tedy v úvahu se berou pouze ty parametry či charakteristiky relevantní z hledisek uvedených v citovaném ustanovení, jimiž se má způsob užívání stavby odlišovat od posledního schváleného způsobu užívání stavby).

Pokud by se při posuzování změny v užívání stavby postupovalo podle prvního výše naznačeného přístupu (tedy provádělo by se zcela nové komplexní posouzení souladu celé stavby se všemi regulativy a hledisky plynoucími z § 126 odst. 3 nového stavebního zákona), bylo by nutno hodnotit veškeré předpoklady pro užívání stavby navrženým způsobem, včetně těch, které již byly v minulosti posouzeny (nebo musely být posouzeny) stavebním úřadem a o nichž bylo pravomocně rozhodnuto v územním, stavebním nebo kolaudačním řízení. Pokud by bylo zjištěno, že stavební úřad v minulosti v rámci posouzení některého z těchto předpokladů pochybil, nemohl by být vydán souhlas se změnou v užívání stavby, ač-

koliv podstata samotné změny (tj. odlišnosti nového způsobu užívání oproti v minulosti povolenému) s daným pravidlem, které aktuálně není splněno, nijak nesouvisí.

V případě, že by se při posuzování změny v užívání stavby postupovalo podle druhého výše naznačeného přístupu, bylo by zapotřebí pečlivě identifikovat podstatu navrhované změny a dopady, které tato změna oproti poslednímu schválenému způsobu užívání stavby vyvolává (tedy určit, jaké nové požadavky plynoucí z hledisek uvedených v § 126 odst. 3 nového stavebního zákona tato změna aktivuje). Předmětem posouzení by nebyla stavba jako celek, ale právě tyto změny, které vedou k aktivaci nových pravidel relevantních z hlediska měřítek upravených v § 126 odst. 3 nového stavebního zákona. Nemohlo by tak být přehodnocováno naplnění pravidel spadajících pod § 126 odst. 3 nového stavebního zákona, jak bylo provedeno v souvislosti s dřívějšími rozhodnutími týkajícími se stavby. Zohledňovaly by se pouze změny. Při posuzování oznámení změny v užívání stavby by se tedy navazovalo na poslední vydané povolení k užívání stavby a předmětem posouzení by byly jen konkrétní projevy přímo spojené se změnou v užívání stavby.

Podle Nejvyššího správního soudu je správný právě tento druhý přístup, neboť jednak zajišťuje dostatečné posouzení změn v užívání stavby podle kritérií uvedených v § 126 odst. 3 nového stavebního zákona, jednak je přiměřený z hlediska vztahu mezi intenzitou zásahu do práv a sledovaným cílem. Naopak jako nepřiměřený je třeba hodnotit první výše zmíněný přístup založený na opakovaném komplexním posouzení stavby, jejíž užívání má být změněno, neboť v některých případech může představovat neadekvátní překážku pro změnu v užívání stavby, jelikož důvod pro nepovolení změny v užívání stavby nemusí vůbec souviset s povahou a účinky zamýšlené změny.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 27. 4. 2023, č. j. 1 As 21/2023-84**

**ŽALOBNÍ NÁMITKY
EKOLOGICKÝCH SPOLKŮ**

*§ 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny,
ve znění pozdějších předpisů*

Ekologickým spolkům nenáleží účast v řízení podle stavebního zákona na základě zmocnění v zákoně o ochraně přírody a krajiny. Nicméně tato rozhodnutí pak mohou napadnout žalobou u správního soudu.

Spolky založené za účelem ochrany přírody a krajiny se mohou dovolávat obecně práva na příznivé životní prostředí tak, jak jej vymezuje čl. 35 Listiny základních práv a svobod. Nikoliv tedy pouze dle zákona o ochraně přírody a krajiny, ale také podle jiných právních předpisů provádějících uvedený článek. Zároveň jsou limitovány rozsahem a předmětem své činnosti a vázány místní dotčeností.

V projednávaném případě kasační soud nesouhlasil s názorem městského soudu, který uzavřel, že námitky spolku, týkající se souladu záměru (novostavba rodinného domu) s územním plánem, rozporu s obecnými požadavky na umístování staveb

a nezákonnost závazného stanoviska orgánu územního plánování, nejsou přípustné. Všechny uvedené žalobní body se totiž týkají ochrany přírodního parku, respektive chrání jeho celistvost a zachování ekologické a kulturní hodnoty. Umístění stavby či jiného záměru v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo dokonce v rozporu s územním plánem by se tak mohlo negativně promítnout do práva na příznivé životní prostředí, které je spolek oprávněn bránit.

Jiná je však situace v posouzení žalobního bodu týkajícího se požárně bezpečnostního řešení záměru. Zde kasační soud neshledal, že by stěžovatel bránil práva dle čl. 35 Listiny.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 3. 5. 2023, č. j. 9 As 35/2023-25**

**KONTROLNÍ PROHLÍDKY
JAKO NEZÁKONNÝ ZÁSAH**

*§ 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění
pozdějších předpisů*

Žalobce je vlastníkem několika pozemků, které používá k dočasnému umístění lodních kontejnerů. Stavební úřad provedl na těchto pozemcích kontrolní prohlídku a zahájil řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žalobou podanou ke krajskému soudu se žalobce následně domáhal určení, že oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby představovalo v kontextu předchozích kontrol nezákonný zásah ve smyslu § 82 soudního řádu správního. Krajský soud žalobu odmítl a Nejvyšší správní soud jeho usnesení následně potvrdil.

Nepřiměřeným způsobem (co do intenzity, četnosti, podmínek) prováděné kontroly ze strany orgánů veřejné moci mohou ústit v nezákonný zásah bez ohledu na (ne)zahájení následného správního řízení a (ne)možnosti obrany proti rozhodnutím v něm přijatým. V projednávaném případě však stavební úřad prováděl kontrolní prohlídky stavby v minulých letech přibližně jednou za rok. Podobnou četnost kontrol s ohledem na nemalou konstrukci lodních kontejnerů na skladování zboží, přičemž dle vyjádření samotného stěžovatele „počet i poloha kontejnerů se v čase mění“, lze jen stěží, co do prostého počtu kontrolních zjištění, bez dalšího osvětlení ze strany stěžovatele, které absenteje, považovat za excesivní.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 4. 5. 2023, č. j. 7 As 45/2023-28**

NEODŮVODNĚNÝ ÚZEMNÍ SOUHLAS

§ 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil územní souhlas s umístěním stavby oplocení z důvodu, že zde nebyl odůvodněn soulad s územním plánem. Nejvyšší správní soud jeho rozsudek potvrdil.

Dle názoru soudů nestačí pouhé sdělení, že záměr splňuje všechny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 stavebního zákona tak, jak učinil stavební úřad v projednávaném případě, neboť takové „instantní“ odůvodnění by bylo s to pokrýt prakticky

každé správní rozhodnutí a nijak se v něm neodrážejí konkrétní okolnosti jednotlivé věci. V daném případě z něj hmatatelně nevyplývá, jaké požadavky souhlas splňuje, a to např. právě ve vztahu k možným „přímo dotčeným osobám“. Takovéto nedostatečné odůvodnění činí územní souhlas nepřezkoumatelným.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 429/2021-70**

PROSLUNĚNÍ DOMU

§ 76 odst. 2, § 94n odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona (*každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb,...*) nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.

Technické normy upravující minimální požadavky na proslunění obytných místností a pozemků mohou být relevantní pro posouzení přiměřenosti zastínění. I v případech, kdy prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění, resp. neodkazují na technickou normu, a ta je pouze doporučující, se stavební úřad musí touto otázkou k námitce účastníka řízení zabývat. Stavební úřad musí posoudit, zda stavební záměr skutečně zastíní jinou nemovitost nad míru přiměřenou poměrům.

K technické normě ohledně proslunění lze přihlídnout při výkladu neurčitého právního pojmu nad míru přiměřenou místním poměrům, i když není závazná z veřejnoprávního hlediska.

Stavební úřad musí zvážit, zda hrozí, že imise budou na sousední pozemek vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Jako nepřiměřený místním poměrům lze hodnotit záměr, jehož očekávané negativní vlivy na okolí se mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Stavbu, která by měla výrazný negativní dopad na okolí, by stavební úřad neměl povolit nebo by pro ni měl stanovit omezující podmínky.

Míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy. Pouze na základě souladu s veřejnoprávními předpisy, technickými normami či podmínkami územního rozhodnutí, regulačního plánu nebo schváleného územního plánu nelze dovozovat, že stavební záměr nepůsobí nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, ani že podstatně neomezuje běžné užívání jiné nemovitosti.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 17. 5. 2023, č. j. 6 As 133/2022-33**

**ODŮVODNĚNÍ REVIZNÍHO
ZÁVAZNÉHO STANOVISKA**

§ 149 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Je třeba, aby „revizní“ závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále hodnocení důvodnosti těchto námitek a předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 17. 5. 2023, č. j. 2 As 257/2022-24**

**DRUHÁ ŽÁDOST O DODATEČNÉ
POVOLENÍ STAVBY**

§ 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Stavební úřad zastavil řízení o dodatečném povolení nepovolené stavby sauny, bazény, přístřešku a oplocení u bytového domu a následně stavebníkům nařídil její odstranění. V průběhu odvolacího řízení stavebníci podali novou žádost o dodatečné povolení a krajský úřad řízení o odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (pro předběžnou otázku) přerušil.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti se žalobkyně domáhala toho, aby soud krajskému úřadu uložil rozhodnout o odvolání stavebníků proti rozhodnutí o odstranění stavby. Namítala, že nová žádost o dodatečné povolení stavby je ze strany stavebníků obstrukcí. Městský soud podanou žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud (NSS) podanou kasační stížnost zamítl. Uvedl, že postup stavebníků bezpochyby nebyl rychlý ani efektivní, nakonec ale vedl k řádnému uplatnění žádosti o dodatečné povolení stavby, kterou sám stavební úřad zjevně nepovažoval za obstrukční, neboť po odstranění vad přikročil k jejímu věcnému projednávání. S ohledem na tuto skutečnost lze konstatovat, že podáním opakované žádosti o dodatečné povolení stavby neucínili stavebníci úkon, který by nesměřoval k dosažení jimi sledovaného legitimního cíle; jeho jediným účelem zjevně nebylo např. prosté oddalování vydání rozhodnutí ve věci či bezúčelné komplikování procesního postupu správního orgánu a dalších účastníků řízení. Přestože nikoliv optimálním, stále však zákonem aprobovaným postupem usilovali o dosažení svého kýženého cíle v podobě povolení předmětné stavby; v tom nelze bez dalšího spatřovat obstrukční jednání. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem městského soudu, že „jistě lze namítnout, že sta-

vebníci měli tyto podklady doložit již v řízení o první žádosti o dodatečné povolení stavby, když stavební úřad jim k tomu poskytl prodlouženou lhůtu. Pouhá laxnost stavebníků však k závěru o zneužití procesního práva nestačí, muselo by se jednat o nepochybně účelové a záměrně obstrukční jednání, jež nesměřuje k zákonem předvídanému cíli“.

Postup stavebního úřadu v projednávaném případě nelze dle NSS považovat za akceptování svévole, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž důsledek připsání toho, že stavebník může podat žádost o dodatečné povolení stavby ještě v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o jejím odstranění.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38

ODPOJENÍ OD SZTE

§ 112 odst. 1, § 184a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

§ 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů

Stavební úřad vydal stavební povolení pro instalaci tří tepelných čerpadel na střeše bytového domu, instalaci elektrokotle jako záložního zdroje vytápění a odpojení bytového domu od SZTE ve vlastnictví žalobkyně (stěžovatelky). V projektové dokumentaci bylo uvedeno, že hranice stávající dodávky tepla od žalobkyně je uvažována na posledních uzavíracích armaturách za přívodem topné vody, TUV a cirkulace TUV do objektu. Po uzavření těchto armatur bude potrubí ve vlastnictví stavebníka přerušeno a na straně uzavíracích armatur zaslepeno. Tím bude zabráněno jakékoli možnosti odběru topné vody, TUV a cirkulace TUV i v případě náhodného otevření uzavíracích armatur. Do potrubí na straně vlastnictví stavebníka bude napojen nový zdroj tepla. Není jakkoliv zasahováno do rozvodného zařízení centrálního zásobování teplem, a tím i majetkových práv žalobkyně. Součástí stavebních úprav není demontáž jakéhokoliv zařízení ve vlastnictví žalobkyně, tj. předávací stanice či přípojky do budovy.

Žaloba i následná kasační stížnost žalobkyně byly zamítnuty. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že instalaci tepelných čerpadel (realizaci povolené stavby) a jejich napojení na rozvodu v bytovém domě lze navrhovaným způsobem funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv dotčena soustava ve vlastnictví stěžovatelky. Odpojení SZTE od bytového domu je logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nemůže představovat neoprávněný zásah do soustavy ve vlastnictví stěžovatelky.

Nelze přisvědčit stěžovateli, že by z § 77 odst. 5 energetického zákona vyplývala povinnost, že součástí stavební úpravy musí být demontáž rozvodného zařízení a přípojky dodavatele tepla vstupující do budovy.

Stavebník nerealizuje změnu dokončené stavby, která by jakkoliv využívala nemovitou věc ve vlastnictví stěžovatelky. Není tedy důvodu vyžadovat k vydání stavebního povolení souhlas stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona. Takový souhlas je zjevně vyžadován pouze po vlastnickém pozemku či stavby, na nichž či v nichž má být stavba provedena. Stěžovatelčina SZTE to v tomto případě není.

Úkon oznámení o zahájení stavebního řízení ve smyslu § 112 odst. 1 věty první stavebního zákona je úkonem odlišným od oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu. Nezahajuje se jím řízení, má pouze informativní povahu. Dává účastníkům řízení na srozuměnou probíhající stavební řízení teprve poté, co stavební úřad dospěje k závěru, že má veškeré podklady pro rozhodnutí. To plyne i z důvodové zprávy ke stavebnímu zákonu, podle níž „stavební úřad oznamuje zahájení řízení účastníkům a dotčeným správním úřadům až poté, kdy je žádost úplná a jsou k dispozici všechny podklady nezbytné k jejímu posouzení.“

Obecně lze říci, že námitka absence zákonem vyžadovaného podkladu k vydání stavebního povolení (v projednávaném případě stanovisko vlastníka technické infrastruktury k možnosti a způsobu odpojení bytového domu od této infrastruktury) skutečně nepodléhá propadné lhůtě k uplatnění námitek účastníků řízení o povolení stavby. Koncentrační zásada v řízení o povolení stavby má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti. Je-li námitka účastníka, poukazující na porušení takového právního předpisu, učiněna v průběhu řízení jeho účastníkem i po uplynutí lhůty k námítkám stanovené, nemůže ji správní úřad odmítnout jako opožděně podanou, ale musí se jí věcně zabývat.

Pro prolomení koncentrace řízení není podstatné, kdo námitku podal, ale co je jejím obsahem. Stěžovatelce nenáleží jakési plošné (privilegované) právo namítat cokoliv z titulu vlastníka technické infrastruktury, jakkoliv je provozována ve veřejném zájmu a určena k uspokojování veřejných potřeb. Účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení je spojeno s tím, že by stavební úpravou mohlo být dotčeno SZTE v jejím vlastnictví. Námitky, které slouží k ochraně SZTE v jejím vlastnictví, se s ohledem na jejich účel nijak neliší od námitek, které jsou z titulu svého vlastnického práva k nemožnosti všem oprávněným uplatňovat jiní vlastníci. Není proto žádný důvod, proč by se na námitky vlastníka SZTE neměly vztáhnout účinky koncentrace řízení předvídané v § 112 odst. 2 větě třetí stavebního zákona. To pochopitelně nevylučuje výše uvedenou výjimku, že stavební úřad je povinen vypořádat se s námitkou uplatněnou po marném uplynutí lhůty k podání námitek, jestliže se týká splnění podmínek, které je stavební úřad povinen posoudit ex officio.

Změna způsobu vytápění je z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedená stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních

ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Tvrdí-li dále stěžovatelka, že se v předmětných nemovitostech stále nacházejí části jejího zařízení a mělo či má dojít k jejich zabezpečení či odstranění, ztotožňuje se kasační soud s názorem krajského soudu, že se jedná o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 6. 6. 2023, č. j. 1 As 24/2023-61**

**TVRZENÍ ÚČASTENSTVÍ
V ÚZEMNÍM ŘÍZENÍ**

§ 85, § 89 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Okruh účastníků podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je potřeba vykládat spíše širěji. Lze však současně dodat, že ten, kdo se domáhá postavení účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, musí být schopný alespoň v základních obrysech konkretizovat, jakým způsobem budou jeho práva k nemovitým věcem dotčena. Je povinností osoby, která tvrdí, že má být účastníkem územního řízení, aby uvedla skutečnosti, které zakládají její účastenství. Tedy aby konkretizovala, jakých nemovitostí se záměr bude dotýkat a také jak a čím bude přímé dotčení na jejich právech způsobeno. Skutečnost, že se jedná o sousední pozemky, automaticky neznamená, že osoba bude účastníkem daného řízení.

Z ustálené judikatury kasačního soudu k otázce přímé dotčenosti na právech třetích osob podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že hluk, zvýšená intenzita dopravy či jiné imise mohou představovat přímé dotčení ve smyslu daného ustanovení (srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS, a ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, č. 1641/2008 Sb. NSS). Dalším příkladem přímého dotčení může také být snížení dosavadní vydatnosti zdroje vody umístěném na sousedním pozemku navrhovanou stavbou. Přímým dotčením je i zhoršení výhledu na historické panorama města (rozsudek č. j. 1 As 80/2008-68), zásah do soukromí stavbou terasy (rozsudek ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40).

Naopak z judikatury správních soudů plyne, že například pouze předpokládané zvýšení provozu na komunikacích vedoucích k rozšiřovanému provozu, které se nachází v sousedství vlastníka (žadatele), nezakládá jeho účast v tomto řízení (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25); taktéž výstavba dočasněho oplocení nepředstavuje zásah do vlastnického práva vlastníků pozemků v sousedství (rozsudek ze dne 19. 1. 2023, č. j. 9 As 3/2021-39); tvrzením o přímém dotčení na právech vlastníka nemovitosti pak také nemohou být obecné argumenty chránící veřejný zájem (rozsudek ze dne ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/200-63); tvrzení ohledně domnělého nárůstu dopravy na silnici vedoucí kolem nemovitostí vlastníka také nelze považovat za přímé dotčení na jeho právech (rozsudek ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10 As 214/2020-39).

POŘIZOVATELSKÁ PRAXE

**VYBRANÁ ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 29. 3. 2023, č. j. 7 As 21/2021-69**

ÚZEMNÍ PLÁN BAŠŤ

§ 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil část územního plánu, kterou byly pozemky navrhovatele zařazeny do územní rezervy, a to z důvodu, že vyloučení pozemků navrhovatele ze zastavitelných ploch a jejich zařazení do územní rezervy neobstojí v testu proporcionality, neboť nesplňuje podmínku (respektive se s ní dostatečně nevypořádává), aby bylo do práv navrhovatele zasaženo pouze v nezbytně nutné míře.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu potvrdil.

Pokud se má v budoucnu určité území proměnit v tzv. „obytnou zónu“ a obec si není jistá (je nezbytné prověřit), zda disponuje dostatečnou infrastrukturou (ať už technickou či sociální) pro bezproblémové vybudování této obytné zóny, považuje Nejvyšší správní soud územní rezervu za příhodný nástroj, který by v takové situaci měla využít. To koresponduje s podmínkami, které byly v předmětném územním plánu stanoveny jako podmínky pro možné využití příslušných ploch (zajištění kapacity míst ve veřejném předškolním zařízení, zajištění kapacity míst ve veřejném školním zařízení, zajištění zásobování pitnou vodou).

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 31. 3. 2023, č. j. 5 As 63/2021-36**

ÚZEMNÍ PLÁN OBCE BUCHLOVICE

§ 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v rámci incidenčního přezkumu zrušil část územního plánu, která stanovila v ploše bydlení – individuální bydlení čisté (Bc) regulativ „bez možností chovu drobného zvířectva“. Krajský soud vzal především v potaz charakter zástavby v obci, umístění dané plochy v rámci obce a skutečnost, že chov zvířat již je regulován řadou právních předpisů. V rámci tohoto přezkumu krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by ospravedlňovaly přijetí natolik restriktivní regulace, jakou představuje přezkoumávaná část územního plánu.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu potvrdil.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 12. 5. 2023, č. j. 3 As 368/2021-113**

**ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU
MĚSTA ZÁBŘEH**

§ 173 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Změna funkčních ploch provedená skrze změnu územního plánu je možná ve dvou případech, a to (1) dojde-li k relevantní změně okolností, anebo (2) je-li původní řešení věcně nesprávné a koliduje s veřejným zájmem. Ať už se jedná o první či druhý důvod, je nezbytné, aby byl tento důvod zřejmý z odůvodnění změny. Jestliže tomu tak není, jedná se o nedostatečné odůvodnění, jež eo ipso zakládá nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy (OOP), a to bez ohledu na to, zda vlastník dotčených pozemků (ne)uplatnil námitky v průběhu procesu přijímání změny.

Je-li vlastník pozemků v průběhu přijímání OOP aktivní, zejména uplatňuje-li námitky, musí se pořizovatel s těmito argumenty vypořádat způsobem srovnatelným s odůvodněním správního rozhodnutí. Naopak, je-li takový vlastník zcela pasivní, postačí, pokud pořizovatel změnu odůvodní alespoň stručným shrnutím esenciálních důvodů zvoleného postupu. V žádném případě však nelze dospět k závěru, že by měla být v takovém případě pomyslná hranice přezkoumatelnosti snížena tak, že tyto důvody nebudou vůbec seznatelné.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51**

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU ZLÍNA

§ 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Nedostatečnost dopravního napojení je legitimním důvodem pro omezení zastavitelnosti určité plochy. Jakkoliv se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tím, že by územní plán měl být ze své povahy obecnější a měl by být respektován jeho smysl v rámci hierarchizovaných nástrojů územního plánování, nelze již souhlasit se závěry, které z této úvahy krajský soud dovodil. Požadovaná obecnost územního plánu totiž nemožuje důvody, na jejichž základě lze rozhodnout o vymezení ploch a koridorů (a stanovení jejich využití). Brání však tomu, aby taková rozhodnutí byla příliš podrobná, tedy aby se týkala například konkrétních podmínek umístění konkrétního stavebního záměru na určitém pozemku (srov. § 43 odst. 3 stavebního zákona). Pokud však odpůrce stanoví využití území na základě toho, zda má určitá plocha dopravní napojení, nijak to ještě ze své povahy požadavek obecnosti územního plánu nenarušuje. Pokud hodlá obec určitou plochu převést na jiné užití z toho důvodu, že plocha nemá dostatečné dopravní napojení, nemůže tak činit v územním řízení, ale jako přílehlavý nástroj se nabízí se právě územní plán.

Požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách není samoúčelný a jeho smyslem není kontrola slohových dovedností odpůrce. Smyslem je zajistit, aby vlastníci pozemků obdrželi na své věcné argumenty relevantní odpověď naplňující výše shrnuté požadavky. Skutečnost, že je vypořádání formulováno neobratně, sama o sobě nepřezkoumatelnost nezpůsobuje. Míra konkrétnosti námítky pak předurčuje pokračování míru podrobnosti jejího vypořádání.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 30. 5. 2023, č. j. 4 As 185/2022-94**

ÚZEMNÍ PLÁN MĚSTA HRANICE

*§ 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 5 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů*

Ust. § 101a odst. 1 soudního řádu správního rozlišuje dva druhy přezkumu opatření obecné povahy, a to tzv. přezkum abstraktní a tzv. přezkum incidenční. Návrhem na abstraktní přezkum opatření obecné povahy se může domáhat jeho zrušení kdokoli, kdo jím byl dotčen na svých právech. Povaha incidenčního přezkumu opatření obecné povahy se však do určité míry odvíjí od podané žaloby proti správnímu rozhodnutí. Incidenční návrh na přezkum opatření obecné povahy je fakticky koncipován jen jako jedna z námitek proti napadenému rozhodnutí, byť má z procesního hlediska formu samostatného návrhu a jako takový by zpravidla neměl zůstat nevypořádan. Smyslem zvláštní aktivní procesní legitimace zde obsažené je totiž zajistit žalobci efektivní obranu proti správnímu rozhodnutí, jímž se cítí být dotčen. Má mu tedy umožnit napadnout opatření obecné povahy akcesoricky, a to právě a jen proto, že z něj vychází správní rozhodnutí, jež mělo zasáhnout do jeho práv.

Z povahy věci tak platí, že návrhem na incidenční přezkum opatření obecné povahy navrhovatel přímo brojí proti té jeho části, která byla přímo užitá ve správním řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené správní rozhodnutí. Napadat opatření obecné povahy v jiné části, než která posloužila jako podklad správního rozhodnutí, může navrhovatel stále klasickým návrhem na abstraktní přezkum opatření obecné povahy podle odst. 1 věty první § 101a odst. 1 soudního řádu správního, samozřejmě jsou-li splněny další podmínky, zejména je-li dosud zachována lhůta pro podání takového návrhu.

V případě, kdy navrhovatel brojí návrhem na incidenční přezkum proti části opatření obecné povahy, které bylo užitó ve správním řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené správní rozhodnutí, bylo by nelogické, aby soud v takovém případě rušil i části opatření obecné povahy, které v daném řízení užitý nebyly. V takovém případě by totiž nedávalo logický smysl rozlišovat návrh na abstraktní a incidenční přezkum opatření obecné povahy, pokud by bylo přípustné zrušit opatření obecné povahy i nad rámec částí, které byly užitý ve smyslu § 101a odst. 1 soudního řádu správního ve správním řízení. Jinými slovy by podle zmíněného ustanovení nebylo účelné rozlišovat dva druhy soudního přezkumu opatření obecné povahy a postačil by pouze přezkum abstraktní, avšak podávaný v rozdílné počítaných lhůtách.

Řádné odůvodnění vymezení nových zastavitelných či zastavěných ploch je úkolem i pořizovatele nového územního

plánu, nikoli jen změny již platného územního plánu. Pořizovatel předmětného územního plánu tedy byl povinen řádně vyhodnotit účelné využití zastavěného území a potřebu vymezení zastavitelných ploch, a to s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Na odůvodnění těchto otázek je třeba klást zvýšené požadavky, neboť vymezení zastavitelných ploch je jedním z nejzávažnějších zásahů v územním plánu, tím spíše, dochází-li přitom ke kolizi se zájmem na ochraně životního prostředí (typicky vymezení zastavitelné plochy v dosud nezastavěném území na okraji obce na přechodu do volné krajiny). Zájem na rozvoji obce samozřejmě může s ohledem na konkrétní okolnosti případu převážit nad zájmem na ochraně životního prostředí, nezbytným předpokladem ovšem je, že potřeba rozvoje bude prokázána detailní a ucelenou analýzou stávajícího stavu (zejména možnosti využití stávajících ploch) a prognózy budoucího vývoje založené na realistických očekáváních.

V průběhu pořizování předmětného územního plánu nedošlo ke zdůvodnění nutnosti vymezení plochy přestavby tvořené vysoce chráněnou zemědělskou půdou, natož pak ke zvážení, zda nejde stejný záměr (rozvoj sídla, vytváření nových ploch pro individuální bydlení apod.) řešit vymezením příslušných ploch v jiných částech města, tedy zda neexistují jiné, z pohledu ochrany zemědělského půdního fondu přijatelnější varianty rozvoje individuálního bydlení ve městě. Ani atraktivita či žádání bydlení v předmětné lokalitě a případně odlišné místní podmínky totiž samy o sobě nejsou důvodem pro to, aby pořizovatel nehledal jiné varianty uspokojující tytéž potřeby, jež by však byly v menším pnutí s ochranou veřejného zájmu na ochraně kvalitní zemědělské půdy. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatoval, že pořizovatel nedostal své povinnosti podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu dostatečně odůvodnit zábor nejkvalitnější zemědělské půdy pro účely zástavby rodinnými domy.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Mgr. Naděžda Studenovská*

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 As 43/2021-48

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM, PRÁVO NA SPRÁVEDLIVÝ PROCES

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších předpisů*

*§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád
správní, ve znění pozdějších předpisů*

*§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve
znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele: P. S. proti odpůrkyni obci S. M. k návrhu na zrušení opatření obecné

povahy – Změna č. 1 územního plánu S. M. v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 12. 2020, č. j. 51 A 52/2020-75, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá zejména:

Zastupitelstvo odpůrkyně usnesením ze dne 7. 10. 2016, č. j. 7/2016, vydalo opatření obecné povahy – ÚP S. M. (dále jen „územní plán“), který nabyl účinnosti dne 26. 10. 2016. Územní plán byl následně v části týkající se pozemku parc. č. XA v k. ú. S. M. (pozemek patřící navrhovateli, dále jen „pozemek parc. č. XA“) zrušen výrokem II. rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 13. 2. 2019, č. j. 50 A 90/2018-38; krajský soud totiž shledal, že odpůrkyně v územním plánu nesprávně zahrнула navrhovatelův pozemek do zastavěného území. Navrhovatel napadl zbývající výroky (výrok I. o odmítnutí návrhu na zrušení části rozhodnutí o námitkách vydaného v průběhu přijímání územního plánu a výrok III. o zamítnutí zbývajících částí návrhu na zrušení části územního plánu) rozsudkem krajského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2021, č. j. 1 As 76/2019-64, zamítl.

Předmětem nynějšího řízení je Změna č. 1 územního plánu obce S. M. vydaná usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 17. 4. 2020, č. 2/20). O tu zažádala paní G. B. dne 25. 10. 2019 s odůvodněním, že je třeba umožnit v dané lokalitě výstavbu pro smíšené bydlení a přestavbu stávajícího zemědělského objektu na pozemku parc. č. st. XB v k. ú. S. M. tak, aby plochy pozemku parc. č. st. XB a pozemku parc. č. XC v k. ú. S. M. (dále jen „pozemek parc. č. st. XB“ a „pozemek parc. č. XC“) byly změněny na plochy smíšené obytné. II. Navrhovatel napadl opatření obecné povahy návrhem na jeho zrušení u krajského soudu, který jej shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále také jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval stěžovatelově argumentaci podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný nebo by řízení před krajským soudem trpělo jinou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedené by totiž představovalo natolik závažné pochybení, že by se jím Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že mu nezaslal vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Jelikož krajský soud v napadeném rozsudku ze skutečností uvedených odpůrkyní v tomto vyjádření vycházel, aniž by se k nim mohl stěžovatel vyjádřit, a to navíc za situace, kdy ve věci nebylo nařízených jednání, dopustil se krajský soud porušení stěžovatelových procesních práv vyplývajících z principu kontraktornosti řízení a zásady rovnosti zbraní. Krajský soud tedy nerespektoval stěžovatelovo právo na spravedlivý proces a dopustil se jiné vady řízení, která mohla mít za následek ne-

zákonné rozhodnutí ve věci samé; v tom stěžovatel spatřuje naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud předesílá, že právní úprava řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (viz § 101a a násl. s. ř. s.) neobsahuje podrobná pravidla týkající se procesního postupu soudu po podání návrhu. Zákon přitom výslovně předpokládá přiměřené použití pouze některých ustanovení upravujících řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (viz § 101b odst. 4 s. ř. s.), a to konkrétně § 34 (s výjimkou jeho odst. 2 věty první a odst. 4) a § 76 s. ř. s. Pravidla pro komunikaci soudu s účastníky řízení a osobami zúčastněnými na řízení po zahájení řízení upravuje v soudním řádu správním pouze § 74 odst. 1 s. ř. s. Podle něho platí, že předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci. Právě citované ustanovení je sice obsaženo ve zvláštní části soudního řádu správního týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. § 65 a násl. s. ř. s.), podle Nejvyššího správního soudu se však s ohledem na absenci obdobného ustanovení v obecné části i v jiných dílech hlavy druhé části třetí soudního řádu správního a s ohledem na jeho zásadní význam pro postup soudu za účelem přípravy věci k rozhodnutí užije přiměřeně i v ostatních typech soudního řízení správního, tedy i v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 8 As 398/2018-58, nebo také komentář Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 74, dostupný z právního informačního systému ASPI). Pro posuzovanou věc tedy z § 74 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že předseda senátu krajského soudu byl nejprve povinen doručit návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrkyni a těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je z návrhu zřejmý, a poté zaslat došlé vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrkyně stěžovateli a osobám zúčastněným na řízení.

Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že odpůrkyně zaslala soudu své vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy dne 26. 10. 2020 (téhož dne bylo soudu také doručeno). V soudním spise však není založen žádný doklad o tom, že by uvedené vyjádření odpůrkyně bylo doručováno stěžovateli jako navrhovateli v řízení před pokračování krajským soudem. Ve spise není založena odpovídající doručka, jakož ani pokyn či záznam o jiném úkonu pracovníků soudu, z něhož by bylo patrné, že k doručení (či popř. osobnímu předání) uvedeného vyjádření odpůrkyně stěžovateli došlo či dojít mělo. Podle Nejvyššího správního soudu je přitom nepochybné, že účelem vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy bylo ovlivnit rozhodnutí krajského soudu. Odpůrkyně se totiž v poměrně obsáhlém vyjádření vyslovuje k jednotlivým návrhovým bodům a konkrétně rozporuje v nich uvedenou argumentaci navrhovatele. Jelikož stěžovateli nebylo vyjádření odpůrkyně vůbec zasláno, nemohl mu být jeho obsah vůbec znám, a ne-

měl tudíž povědomost ani o tom, že se odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy vyjádřila, v čem spočívala její argumentace, a nemohl na ni proto náležitě reagovat. Část argumentace odpůrkyně (zejména ta týkající se splnění podmínek pro řízení před krajským soudem a nedostatků vypořádání námitek v odůvodnění opatření obecné povahy) přitom nemohla být stěžovateli jakkoliv známa z předchozího řízení, neboť ji odpůrkyně poprvé vyjádřila až ve vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Obsah vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy také krajský soud přepsal v rekapitulační části odůvodnění napadeného rozsudku, kde se obvykle uvádějí skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Rozsah tohoto přepisu pak v nynější věci činil téměř dvě strany, tedy odhadem asi jednu šestinu odůvodnění napadeného rozsudku. Je z něj rovněž zcela zřejmé, že odpůrkyně brojí proti podanému návrhu na zrušení opatření obecné povahy a navrhuje jeho zamítnutí. Krajský soud přitom nedal nijak najevo, že by s obsahem vyjádření odpůrkyně při rozhodování nepracoval, nezohlednil jej či že by toto vyjádření a v něm obsažené argumenty na jeho konečné rozhodnutí neměly vliv. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud z uvedeného postupu krajského soudu dovozuje, že krajský soud v napadeném rozsudku z předmětného vyjádření odpůrce vycházel.

Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že krajský soud o návrhu na zrušení opatření obecné povahy rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel coby navrhovatel přitom souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání, to však za situace, kdy mu nebylo známo, že odpůrkyně zaslala krajskému soudu vyjádření k jeho návrhu, a obsah tohoto vyjádření mu tedy nebyl znám. Podle ustálené judikatury k článku 6 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách zahrnuje koncept spravedlivého procesu také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nideröst-Huber proti Švýcarsku ze dne 18. 2. 1997 nebo rozsudek ve věci Mantovanelli proti Francii ze dne 18. 3. 1997). V rozsudku Krčmář proti České republice ze dne 3. 3. 2000 pak Evropský soud pro lidská práva vyslovil, že strany sporu mohou legitimně očekávat, že budou dotázány, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření. Zde je sázce zejména důvěra stěžovatelů v proces ústavní spravedlnosti vycházející mezi jiným i z předpokladu, že dostanou možnost vyjádřit svá stanoviska ke každému dokumentu ve spise. Je tedy zřejmé, že účastníci musejí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také opakovaně uvedl (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 21/2011-109, ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007-90, nebo již citovaný rozsudek č. j. 8 As 398/2018-58), že účastníci řízení mají právo být seznámeni s veškerými důkazy, jakož i s vyjádřeními, které jsou relevantní pro posouzení jejich věci soudem, a současně musí mít možnost se k těmto vyjádřením. Právě uvedené platí zvláště tehdy, pokud je o věci rozhodováno bez nařízení jednání v smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. V těchto případech je totiž zvýšený zájem na tom, aby měli účastníci k dispozici veškeré podklady, ze kterých bude soud při svém rozhodování vycházet, neboť se s nimi nemohou seznámit během (ústního) jednání

podle § 49 s. ř. s. Opačný postup by byl rozporný zejména s požadavky zakotvenými v § 36 odst. 1 s. ř. s., podle něhož mají účastníci v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.

V již zmíněném rozsudku č. j. 2 Afs 91/2007-90 Nejvyšší správní soud konkrétně vyslovil, že „účastníci mohou legitimně očekávat, že budou dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření, musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a musí mít možnost se k nim vyjádřit. Soud je tedy podle tohoto závěru povinen doručit účastníku vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji. Účastníci se totiž nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a podáních druhého účastníka dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškeré relevantní podklady a vyjádření byly doručeny“ a v právní větě k rozsudku shrnul, že „nedoručení vyjádření druhému účastníkovi řízení za situace, kdy je soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a za situace, kdy soud z tohoto vyjádření ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení.“ V poslední citované věci sice šlo o pochybení krajského soudu, který nedoručil žalovanému další vyjádření k věci samé (repliku k vyjádření žalovaného), uvedené závěry jsou však zcela uplatnitelné i v nynějším případě, v němž stěžovateli (navrhovateli v řízení před krajským soudem) krajský soud za obdobné procesní situace (o návrhu bylo rozhodováno bez jednání a za situace,

kdy krajský soud z vyjádření ve svém rozsudku vycházel) nedoručil z povahy věci podstatně významnější, neboť první, vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy. K tomuto závěru ostatně již Nejvyšší správní dospěl také v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014-39.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše výše uvedené dospěl k závěru, že procesní pochybení spočívající v tom, že krajský soud nedoručil v souladu s § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy stěžovateli (navrhovateli v řízení před krajským soudem), je, zejména za situace, kdy krajský soud rozhodoval o návrhu bez jednání a kdy z vyjádření odpůrkyně ve svém rozsudku vycházel, vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl proto naplněn. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že stěžovatelovou argumentací podřaditelnou pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se s ohledem na výše uvedený důvod zrušení napadeného rozsudku nemohl zabývat, neboť to bylo s ohledem na vytčenou vadu předčasné.

Na základě shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem věty první s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude na krajském soudu, aby poté, co napraví výše popsané procesní pochybení, znovu projednal návrh na zrušení opatření obecné povahy v rozsahu uplatněných návrhových bodů.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Česká společnost pro stavební právo*